

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Petri Chrysologi Archiepiscopi Ravennatis, viri
eruditissimi atque sanctissimi, Sermones In Evangelia De
Dominicis & festis aliquot solemnioribus totius anni,
insignes & peruetusti**

Petrus <Chrysologus>

Lvgdvni, 1623

De eisdem, Sermo XXXIV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50232](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50232)

staturi: & quæ non merebatur corpore, corde perueniret ad medicum: fide Deum, manu tantum tangeret vestimentum. sciens hanc fraudem non solum veniã, sed & remedium præstaturam: quam non voluntas, sed necessitas verecunda generauit: præsertim cum & furantis lucrum quæreret: & ei cui auferebatur, nullum gigneret detrimentum. Pium latrocinium, quod ministra fide, fide attrahente committitur. Ecce vbi virtus est quæsita contrariis, vbi fraus fide conueniente quod nitebatur, obtinuit. Mulier inter comprimentes, vt nesciretur accedit, & præsumpsit furari se posse curam fide sola: vt habitu lateret, & corpore, retro accedit: & ad videndum se iudicabat indignam. Curauit fides intra ictum temporis, quod XII. annis ars humana curare non potuit. Post hoc exemplum suo vitio longa trahit in languoribus tempora, & sua negligentia diu laborat, qui sola fide nescit curari, sed aromatum dispendiis onerari. Tetigit vestimentum mulier, & curata est: & ab antiquo est absoluta languore. Miseri, qui quotidie corpus domini tractamus & samimus, & à nostris vulneribus non curamur. Non Christus infirmantibus, sed fides deest: nam multo magis modo in nobis manentes poterit vulneratos curare, qui latentem mulierem prætereuntis sic curauit. Sufficit hodie fratres furta fidei, & domini prætereuntis narrasse virtutem: cur autem dominus veluti ignorãs quærit, quam virtutis suæ opere scit curatam: quia nunc longum est, sequenti sermone narrabimus.

De eisdem, Sermo XXXIV.

OMnes Euangelicæ lectiones fratres charissimi, magna nobis & præsentis, & futuræ vitæ commoda largiantur. Sed hodierna lectio & totum

quod est spei, contulit: & quicquid est desperationis, excludit. Est nobis dura, & desolanda conditio: peccare nos cogit fragilitas innata, & confiteri prohibet confusio cognata peccati: malum enim facere pudor non est, & pudor est confiteri: timemus dicere, quod committere non timemus. Sed hodie mulier cum quæreret medicinam tacita vulnere verecundo, inuenit silentium, per quod possit peccator ad veniam peruenire. Prima est foelicitas in peccatorum turpitudinem non venisse: sed foelicitas est secunda peccatorum veniam peccatis latentibus inuenisse. Hoc Propheta senserat, qui dicebat: Beati, quorum remissa sunt iniquitates: & quorum tecta sunt peccata. *Ecce, inquit Euangelista, mulier, quæ sanguinis fluxum patiebatur ab annis duodecim, accessit retro & tetigit simbriam vestimenti eius.* Confugit mulier ad fidem subitam, cui longa defecerat cura: quæ confundebatur medicinam perire, furari voluit sanitatem: nesciri se ab eo voluit, à quo se credidit posse saluari. Ut aer ventorum turbine, sic cogitationum procellis mulier turbabatur: conflagrabat cum fide causa, cum timore spes, necessitas cum pudore, timoris frigus extinguebat crudelitatis ardorem, obscurabat lucem fidei vis amoris, spei confidentiam necessitas verecunda frangebat: sic mulier magni maris instar confusis æstibus iactabatur: quærebat quomodo faceret occultum de publico, de turba secretum: agebat ut sibi & rediret sanitas, & verecundia non periret: curabat ne cura sua ad curantis redundaret iniuriam: providebat ut redderetur sibi salus salua reuerentia saluatoris. Tali ergo sensu mulier merito de summitate simbriæ peruenit totam ad deitatis summam. *Accessit, inquit, retro.* Sed vbi retro? *Et tetigit simbriam vestimenti eius.* *Accessit retro.* Sed vbi? Retro nil erat: ibi faciem quam

*Psalm. 31.
Mat. 9*

quam declinabat, inuenit. Erat in Christo corpus multiplex, sed erat deitas simplex, erat totus oculus, qui post se supplicem sic videbat. *Accessit retro, & tetigit simbriam vestimenti eius.* O quid ista mulier vidit habitare in interioribus Christi, quæ in Christi simbria diuinitatis totam vidit inhabitare virtutem. O quam docuit mulier quantum sit corpus Christi, quæ in Christi simbria tantum esse monstrauit. Audiant Christiani, qui quotidie corpus Christi attingunt, quandam de ipso corpore sumere possunt medicinam, quando mulier totam rapuit de sola Christi simbria sanitatem. Sed quod nobis flendum est, mulier de vulnere medicinam tulit, nobis medicina ipsa retorqueretur in vulnus. Hinc est quod Apostolus tangentes indignè corpus Christi taliter admonet, & deplorat: *Qui enim tangit indignè corpus Christi,* 1. Cor. 11. iudicium sibi sumit. Et quod inde temeritas infirmitatem capiat, vnde fides accipere debebat sanitatem, rursus intulit: Propterea inter vos multi infirmi & imbecilles, & dormiunt multi. Item dormientes mortuos dicit, quos luget in viuo corpore iam sepultos. Petrus & Paulus principes fidei Christianæ notitiam nominis Christi toto orbe diffuderunt: mulier accedendi ad Christum prima tradidit disciplinam: mulier prima dedit formam, quomodo peccator tacita confessione debeat sine confusione peccatum; quomodo delinquens soli Deo cognitus de reatu nudare apud homines verecunda conscientia non cogatur; quomodo homo possit veniam iudicium præuenire. *At Iesus, inquit, conuersus, & videns eam, inquit, Confide filia, fides tua te saluam fecit.* At Iesus conuersus non motu corporis, sed diuinitatis aspectu; Christus conuersus est ad mulierem, vt mulier conuerteretur ad Christum; vt ab ipso curam sumeret; vnde

sumplerat vitam, & sciret sibi præsentis vulneris cau-
 sam fuisse perpetuæ rem salutis. *Conuersus & videns*
eam. Vidit eam diuinis oculis, non humanis; vidit vt
 saluti redderet, non vt agnosceret quam sciebat; vidit
 eam, donatur bonis, malis caret, quem viderit Deus.
 Hoc vniuersitas sentit ex vsu de fœlicibus sic dicen-
 do; Vidit illum Deus. Vidit ergo istam Deus, quâ cu-
 rãdo reddidit sic felicem. Et quid plura? Christus mu-
 lieris docuit exemplo, quàm fides sola totam proficiat
 ad salutem. Sed de Synagogæ principe iam loquamur;
 qui dum Christum ducit ad filiam suam, viam dedit
 qua mulier perueniret ad Christũ. Sic cœpit hodie-
 nã principium lectionis. *Ecce princeps vnus accedens*
adorabat eum, dicens; Domine, filia mea modo defuncta est,
sed veni, impone manum tuam super eam, & viuet. Futu-
 rorum præscium Christum non latebat, quod prædi-
 ctæ mulieris eueniret occurus; per quam Iudæorum
 princeps disceret Deum non mouendum locis; non
 itinere ducendum; non trahendum præsentia corpo-
 rali, sed credendum quàm sit Deus vbique præsens,
 vbique totus, vbique semper; Et quàm totum possit
 iussu facere, non labore; virtutes mittere, non deferre;
 mortem non manu, sed imperio effugare; vitam non
 arte reddere, sed præcepto. *Filia mea modo defuncta est,*
sed veni. Hoc est dicere; Adhuc vitæ manet calor, adhuc
 animæ vestigia videntur, adhuc est in via spiritus, ad-
 huc dominus domus habet filiam, adhuc mortuã tar-
 tarus nescit, ergo vt euntem possis animam retinere,
 festina. Sultus putauit Christum non posse suscitare
 mortuam, nisi teneret. Hinc est, quod Christus vbi per-
 uenit ad domum, & vidit puellam, quasi perditã fleri,
 vt infideles animos promoueret ad fidem, dormire eã
 dicit non defunctam, vt crederent facilius de morte
 posse surgere, quam de somno. *Non est, inquit, mortua*
puella,

puella, sed dormit. Et verè apud Deum mors somnus est; quia velocius Deus mortuum ad vitam suscitatur, quàm de somno dormièns ab homine susciteretur, & antè Deus frigentibus morte membris viuificantem refundit calorem, quàm homo sepultis somno corporibus vigorem possit infundere, audi Apostolum; In momento, 1. Cor. 15. in ictu oculi, mortui resurgent. Beatus Apostolus, quia velocitatem resurrectionis non potuit referre verbis, aptauit exemplis. Aut quomodo ibi celeritatem sermonis perstringeret, vbi ipsam celeritatem præuenit vis diuina? At quomodo apparet ibi tempus, vbi æterna sine tempore res donatur? Sicut temporalitatem tempus attulit, sic exclusit æternitas tempus.

De muliere profluo sanguinis obnoxia,
Sermo XXXV.

Quid sit Christum tangere, hodie docuit mulier, in profluo sanguinis constituta; quæ cum tangit simbriam Christi, tum diuini pectoris pulsat arcum; & furto fidei summam rapuit de simbriæ summitate virtutem. Fœlix fraus, quæ & lucrum saluis contulit, & damna sustulit mox pudoris; probat hoc Euangelicæ lectionis auditus. *Eccè, inquit, mulier quæ sanguinis fluxum patiebatur XII. annis, accedens retro, tetigit simbriam vestimenti eius, dicens intra se; Si tetigero tantum vestimentum eius, salua ero.* Mat. 9. In arduis languoribus dat crebro consiliū vis doloris; in desperatis causis est sæpè magistra necessitas; inuenit ipsa sibi passio medicinam. Hinc est quòd mulier verecundo vulnere qualiter subueniret; inuenit, vt fidei insinuaret silentio, quod insinuare publico clamore non poterat; vt secreta spiritus via cœlestem perueniret ad medicum, ad quem peruenire manifesto carnis itinere non valebat. Dabat audaciam mul-